

Satu Peikoista

Kotiteollisuus

Toisiinsa kietoutuneina
he kulkevat metsän halki
heille tuntemattoman,
pienille loputtoman

Rukka-Peikko Takkutukka
ja Heikko-Peikko Pelokas
molemmat niin urheina ovat
toistensa tukena

Mitä puiden takana heitä odottikaan?
Niin kaunis kukka, jota ei osaa sanoin kuvailla
sen tahdoi itselleen Rukka, pikku takkutukka

Lyijynraskaita
jalkojaan ei tunne kumpikaan
Ei maailmaa, ympärillä pelkkää harhaa

Halki jäätyneen maan
he kulkevat käsikkäin,
katsomatta toisiaan,
sanomatta sanaakaan

Jään pinnasta peilasivat
uurtuneita kasvojaan,
silmät niin vettyneet ovat
isäntiinsä pettyneet

Se kukka kuoli ja Takkutukan kyyneliin
hukkui Heikko-Peikko
Niin se vain menee, ei aina käykään niin,
kuten toivoi Rukka, pikku takkutukka

Sormet vieraat soittavat
tätä soitinta
kuoleman sormet,
kylmät ja kankeat

Astun sisään portista,
vieras maailma
avautuu sen takaa,
maisemat ankeat

Nyt sanat on sanottu,
laulut on laulettu,
aamun koittaessa
ilta jo hämärtää

Kun hukun itkuuni
toivon, että jää
edes kauniin kukan nimi
tänne elämään